

The Indian Runners publica *Al límit de la tonalitat* de La Ludwig Band

El 5 de juny és la data escollida pel llançament del primer LP del grup d'Espolla. Empremta dylaniana passada pel sedàs de la tradició catalana de Riba i Sisa i el pop diví d'ABBA.

El 2017 La Ludwig Band comencen a tocar les cançons que el Quim Carandell acumulava des de l'adolescència. Des del Cuartelillo d'Espolla, la base operativa del grup i antiga caserna de la guàrdia civil, el grup assaja, evoluciona i perfecciona aquestes cançons. Un any després de començar a tocar plegats, aconseguen gravar el seu primer EP, *La Ludwig Band: el segon millor grup d'Espolla*, 2018. Amb aquesta primera referència de cinc cançons sota el braç giren per les terres de barcelonines i de l'Empordà.

Dos anys més tard, gràcies a la millora en l'autogestió de la gravació i producció, La Ludwig Band estrena el primer disc amb The Indian Runners titulat *Al límit de la tonalitat*. Un àlbum concebut des del pop-rock més clàssic fins al folk més local amb arranjaments ordits amb delicadesa. Vuit cançons de Marta a Judes plenes de registres sonors amb clars referents dylanians, per la forma de cantar especialment, i influències directes de la cançó rock de Pau Riba, Jaume Sisa i Pi de la Serra. Referents espontanis que han acompanyat el grup des que tenen ús de raó.

El disc compta amb la inestimable col·laboració de Marta Torrella i Helena Ros, que aporten una nova dimensió als cors del disc.

Al llarg del confinament ja s'han pogut escoltar dos avançaments, *Cançó núm. 8 "Te'n recordes?"* i *Marta* i el 29 de maig s'estrena el tercer i últim, anomenat *Dona'm un segon per descansar*.

A més, al llibret de l'edició física en cedé, cada cançó comptarà amb una il·lustració a cura d'artistes propers a la banda.

Enllaç d'escolta del disc

1. *Marta*
2. *Cançó núm. 8 "Te'n recordes?"*
3. *El racó del romaní*
4. *Ara què la passa? (Monsieur Important)*
5. *Avui he anat a Cal Coix*
6. *Dona'm un segon per descansar*
7. *La llum de l'Alba*
8. *Judes*

Portada de Lluç Valverde.

Enregistrat i mesclat per Andreu Galofré a El Cuartelillo Records.

Masteritzat per Pau Esteve a Locus Studio.

Amb la col·laboració de Marta Torrella i Helena Ros als cors.

Al límit de la tonalitat, per Borja Barbesà

El periodista Borja Barbesà.

“Com t’ho faràs per parlar d’ells i no de tu?”, em rondava. Perquè... quan expressem que quelcom no només ens agrada, sinó que ens esvera el seny i ens enlaira, ¿en realitat no estem apel·lant a quelcom més nostre que no pas de l’objecte del desig? Ep, i també passa amb el que detestem, potser aquí es veu més clar: ¿què hi té a veure la jupa vermella del passejant amb el fet ben plausible que un individu qualsevol extern, com ara jo, detesti la jupa vermella del passejant? ¿Oi que encaterina a d’altres i no deixa de ser la mateixa jupa vermella del passejant? Almenys així és com jo visc l’afer estrambòtic aquest de les atraccions i els rebutjos arrauxats. Sense necessitat de trobar-ne explicacions que serveixin a tercers i abraçant l’encanteri quan es produeix, celebrant el clic intern.

Però és clar, aquest clic intern potser és incontrolable però no atzarós. Resulta que, crec que sense conèixer-nos, els membres de La Ludwig i jo tenim unes quantes coses en comú. Geogràficament i biogràfica, un peu a Barcelona i l’altre a l’Alt Empordà; pel que fa a estètica musical, atès el que es percep a les seves cançons i el que jo em sé massa bé de mi mateix, una atracció per les maneres de Bob Dylan, aquí concretades en el cantar i el tocar i també en el fabular. Però a aquests nois i a mi ens separa generació i mitja i jo, ara, francament, no els esperava. A aquestes alçades no comptava amb que una colla d’individus una quinzena d’anys més joves travessés avui dia, a consciència o no, per una fase d’adhesió estètica a l’empremta dylaniana passada pel sedàs de la tradició catalana (potser sobretot Riba, però també Sisa, Pi de la Serra i d’altres que vingueren); tampoc, i això segurament és ridícul per part meva, que cultivés un ús de la llengua amb un peu al català literari i l’altre al català de la gatzara, al de la branca de fonoll als llavis, més com un vailet pispia-quintos que no pas com un avi.

La seva irrupció ha estat per a mi talment aquell motiu argumental on el protagonista viu instal·lat en una rutina més o menys agradable i un dia qualsevol rep la visita d’un personatge decisiu del seu passat. Això el sacseja i l’obliga a enfrontar tant records dolços com assumptes pendents, els més severos dels quals són intangibles, poc ventilats al cul d’un pou íntim i fosc. Una temptació, un tràngol, un pessic. I amb tot, la necessitat d’un petit escut d’escepticisme on emparar-se, on fugir d’estudi quan convingui: sí, me’n recordo, me’n recordo... però què voleu de mi?

A qui tot això, o almenys bona part, li formiguegi una mica, li ressoni a la cova més o menys pregona del seu imaginari i de la seva educació sentimental, que pugui a la barca que naufragarem. I a qui no, que no em vingui amb raons, perquè és clar que no n’hi ha. Tanmateix, potser fins i tot es podria donar el cas que ens trobem allà mateix, que també li facin el pes aquestes cançons, perquè crec que estan prou amarades de poder d’atracció més enllà de biografies particulars. Allò de l’encanteri que deia i del que ni en puc ni en vull treure l’entrellat.

La Ludwig Band

La Ludwig Band és un grup de música en català nascut a Espolla (Alt Empordà) a finals del 2017. L'abril del 2018 van publicar la seva primera maqueta: *La Ludwig Band: el segon millor grup d'espolla*, que va ser gravada i autoproduïda a El Cuartelillo Records, un modest estudi de gravació ubicat en una antiga caserna de la guàrdia civil i actual domicili d'un dels membres.

Sona folk, pop, rock... i s'escolten heptasíl·labs que parlen de la vida i rimen assonants. Temes potser quotidians, potser no tant, amb girs inesperats i secrets que es descobreixen amb l'esolta pausada de les cançons.

El nom es deixa explicar-se per si sol.

La Ludwig Band són:

Gabriel Bosch: guitarra elèctrica, guitarra acústica i cors.

Quim Carandell: veu, guitarra rítmica i cors.

Roger Cassola: bateria, percussió, orgue, teclat i cors.

Andreu Galofré: baix, bateria, percussió, teclat i guitarres.

Pau Lanzetta: piano i teclat.

Lluc Valverde: segones veus i cors.

Disc

[Enllaç privat d'escolta d'Al límit de la tonalitat](#)

Xarxes socials

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

Música

[Bandcamp](#)

[Spotify](#)

Descàrregues

Trobaràs les imatges promocionals i l'art del disc [aquí](#)

(Fotografies de @ Camille Andreys i Maria Tarruella)

(Dissenys de @ Lluc Valverde)

The Indian Runners

Més info a theindianrunners.com

The Indian Runners és el segell de música independent de l'Associació Cultural Indian Runners, que promou l'activisme musical, els principis de l'autogestió i la igualtat de gènere en l'escena. Muntem concerts, editem discos, fem publicacions en altres formats i ens organitzem per afavorir el suport entre bandes.

Hi som, hi volem ser i hi serem.

Creiem que el camí cap a una major independència i força de l'escena local passa per funcionaments més horitzontals, una participació la més inclusiva possible i, en definitiva, una manera de fer que s'allunyi dels dictats del mercat. Per tant, tot i que no tenim ànim de lucre, tenim ganes de créixer i guanyar aliats per avançar cap aquest horitzó.

A banda del disc de La Ludwig Band, aquest 2020 estarà farcit de novetats: hem editat el primer disc de Filles Europees, *S/T*; a l'abril vam publicar de forma confinada el segon disc de Tarta Relena *Intercede pro nobis*; al maig ens hem aventurat amb la banda sonora d'*Ardara*, composta pel Ricky Falkner; el projecte de la Maria Cabrera i la Irene Fontdevila, Vladivostok, publicarà el primer EP al juny, *Flors que hi foren*; vàlius enguany fa 10 anys amb una gira arreu de Catalunya i editarà dues cançons: un himne i una cançó de derrota; a la tardor Gebre ensenyarà el primer llarg; i també a la tardor, La Sentina publicarà el quart disc que portarà el nom de *Brutalisme*.